

[Socialministeren.]

de hensyn, som denne særlige gruppe af invaliderede med rimelighed bør kunne gøre krav på, når henses til, at de forhold, de pågældende har været udsat for, har været af en ganske usædvanlig karakter.

Det foreslås derfor, at der gives udtrykkelig hjemmel til ved fremtidige bedømmelser af invaliditetsgraden i sager, der henhører under erstatningsloven, på lignende måde som i den norske lov at tage hensyn også til, om skaden må anses for at have medført forringelse af pågældendes indtjeningsevne. Den foreslåede bestemmelse indeholder endvidere, at en forringelse af indtjeningsevnen vil være at anse som en følge af invaliditeten, såfremt det ikke skønnes at være overvejende sandsynligt, at den skyldes andre forhold. Også dette er en ny regel, der tilsigter at gøre det muligt i videst muligt omfang at yde en fyldestgørende erstatning til dem, der blev invalideret under de særlige forhold, som besættelsestiden førte med sig.

Da det må påregnes, at der fremdeles vil kunne ske ændringer i en under erstatningsloven hørende invaliderets helbreds-tilstand, foreslås det, at direktoratet også senere skal kunne genoptage sagen og da også eventuelt med henblik på en nedsættelse af den fastsatte invaliditetsgrad. Erstatningen kan dog ikke fastsættes lavere end efter den invaliditetsgrad, der sidst var fastsat før lovens ikrafttræden.

Ankereglen i forslagets § 2 svarer til de i erstatningsloven indeholdte ankeregler.

Forslagets § 3 indeholder de nærmere regler for fastsættelsen af den erstatning, som vil kunne blive resultatet af en genoptagelse.

Det foreslås, at erstatningen som hovedregel ydes i form af rente. Herved tilsigter man, at der sikres den, der har en væsentlig invaliditet, en rimelig forsørgelse.

Dette hensyn har endvidere ført til, at det foreslås, at der, når invaliditetsgraden ved genoptagelsen fastsættes til mindst 50 pct. — herunder også, selvom genoptagelsen ikke medfører nogen forhøjelse af den tidligere fastsatte invaliditetsgrad — og der således foreligger en væsentlig invaliditet, ved rentens fastsættelse ses bort fra en tidligere af direktoratet i medfør af erstatningslovens § 28, stk. 1, 2. punktum, ydet

kapitaliseret erstatning. I henhold til den nævnte bestemmelse er direktoratet beføjet til ved invaliditetsgrader af mindre end 25 pct. uden rentenyderens samtykke at omsætte renten til kapitalbeløb. De forholdsvist beskedne kapitalbeløb, der herefter er blevet ydet, svarer for så vidt til erstatning for et tidsrum af op til 8½ år, der i almindelighed nu er forløbet. Det er derfor fundet rimeligt i de nævnte tilfælde af betydelig invaliditet at se bort fra disse kapitalbeløb.

Ved forslagets § 4, stk. 1, foreslås det at ophæve erstatningslovens § 25, stk. 1 og 2.

I denne bestemmelse er der fastsat begrænsning i det beløb, en rentenyder kan oppebære i rente samtidig med, at han har indtægt ved en mere end midlertidig ansættelse i stat, kommune m. v. Adgangen til at oppebære rente ved siden af sådan indtægt er væsentlig snævrere end efter den i lovens § 24, stk. 1, indeholdte almindelige regel om indtægtsbegrænsning. Den forskellige virkning af de to bestemmelser fremgår formentlig tydeligt af den i bilag 2 til lovforslaget optagne opstilling.

Mod begge bestemmelser er der fra forskellig side rejst kritik.

Idet jeg i øvrigt henviser til det i bemærkningerne til lovforslaget vedrørende disse bestemmelser anførte, vil jeg gerne sige, at det forekommer mig, at det må erkendes, at reglen i § 25, stk. 1 og 2, fører til en så væsentlig ugunstigere stilling for den rentenyder, der får ansættelse i stat, kommune m. v., end for den, der på anden måde har indtægt ved siden af renten, at det vil være rimeligt på dette punkt at imødekomme den fremsatte kritik. Det foreslås derfor, at erstatningslovens § 25, stk. 1 og 2, ophæves, således at der i alle tilfælde kun sker begrænsning i renten under hensyn til anden indtægt i overensstemmelse med den almindelige regel i lovens § 24, stk. 1.

På grund af bestemmelsen i § 25, stk. 1 og 2, har en række personer, der i og for sig var berettigede til at få erstatning i henhold til erstatningsloven, måttet regne med, at en sådan erstatning aldrig ville blive effektiv, og de har da valgt at give afkald på denne erstatning mod at modtage den væsentlig mere beskedne erstatning i henhold til ulykkesforsikringsloven eller krigsulykkesforsikringsloven eller, hvor der